

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΞΕΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Περίληψις προηγουμένων)

“Ένας γάλλος εγγενης φθάνει μετεμφορμένος με τον ακόλουθό του Λαντρέ στο πανδοχείο του ‘Ισπανικού χωριού ‘Αγγρέλα, ζητώντας ν’ ανακαλύψη τον πύργο του Δόν Λιέου, ανθρώπου τρομερού και μυστηριώδους. Στον πύργο αυτόν έχουν απαγάγει κι έχουν κλείσει την πεντάμορφη σενορίτα Δολόρα, την όποιαν ο Γάλλος κόμης εγγώρισε και άγαμος τρελλά στη Μαδρίτη, ύποσχεθείς σ’ αυτήν προυταίαν κατά των καταχρηστών οσχιών του Δόν Λιέου.

Μέσα στο ξενοδοχείο του Τρουξίλλου, ανθρώπου ύποβουλου, κακούργου, ο κόμης διηγείται στον Λαντρέ τα της γνωριμίας του με την Δολόρα και πως ο Δόν Λιέου, όστις επίσης ενδιαφέρετο γι’ αυτήν, έθεσε εις κίνησιν εναντίον του ανθρώπινου και διαβολικού δυνάμεις για να τον εξοντώσῃ.

Καίτοι γενομένης συζητήσεως περί του ξενοδόχου, στο πρόσωπο του όποιου ο κόμης αναγνώρισε ένα των τεσσάρων δολοφόνων οι όποιοι του είχαν επιτεθή και τον επλήρωσαν βαρεία στη Μαδρίτη, τον προσκαλούν εις τό δωμάτιον διά να τον φράσουν. Τού ζήτουν κατ’ άρχάς πληροφορίας περί της Στεφανίνης, ύπηρετίας του Δόν Λιάς, άλλ’ έμπιστου του κόμηντος, διά την όποιαν ο τελευταίος λέγει στον ξενοδόχο ότι είνε αναδεξιμά του. “Ο Τρουξίλλος τους πιστεύει και αναλαμβάνει να τους εισαγάγη στον πύργο.

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

‘Επί τέλους ένα βήμα έλαφρό άκούστηκε και μία γυναίκαία οιδονέτα φάνηκε στα σκαλοπάτια.

Ξαπνή, ρόδινη και χαριτωμένη η Στεφανίνη ποχώρησε προς αυτούς. Στην άρχή δεν ελεγε δεί διόλου τον κόμητα και τράβηξε κατ’ ευθείαν προς τόν Τρουξίλλο, του όποιου η καρδιά άρχισε να πάλλη από τόν έρωτά του με στανρωμένα τά χέρια και τόν ένκνταπε περιφρονητικά.

— “Όστε τολμάς, του έλεπε σιγά, να παρουσιάζεσαι μπροστά μου παρ’ όλη την απαγόρευσί μου, έδω... Έσύ, ένας δολοφόνος... Καί δε ντρέπεσαι για τό ψέμμα που μεταχειρίστηκες για ναθω να σε δώ...

— “Ποιάς ; ‘Εγώ ; άπάντησε ο έρωτόληπτος Τρουξίλλος.

— “Έβγα έξω ! του έλεπε η Στεφανίνη δείχνοντάς του με τό χέρι την πόρτα.

— “Κ’ έγώ νόμιζα πωςθά σ’ ευχαριστούσα φέροντάς έδω τόν άναδοχο σου...

“Η Στεφανίνη ύψωσε τους ώμους και έλεπε :

— Τόν άναδοχο μου ; Μου φέρνεις τόν άναδοχο μου τόν Βαλτάσαο Κλαές, που πέθανε προ δεκαπέντε χρόνων στα παρτέλια της ‘Αφρικης ;

“Ο κήπιλος έμεινε κατάπληκτος ; έπειτα ώρμησε προς τόν κόμητα.

— Καί τότε ποιός είνε αυτός έδω ; έλεπε

“Η Στεφανίνη, συγχισμένη, στράφηκε προς τόν μυστηριώδη αυτόν άναδοχο που της έπεφτε από τόν ουρανό. “Ο κόμης τότε, τόν όποιον η δυσχερής θέσις του τόν έκανε άποφασιστικό, της έλεπε :

— Πώς ; άγνωεις λοιπόν ακόμα, άγαπητή μου βαπτιστική, πως η φήμη περί τού ναυαγίου μου ητο ψευτική ; “Ε, λοιπόν, επρόσθεσε γελώντας, είμαι ο νεκρός Βαλτάσαο Κορνήλιος Κλαές, γνωστός στη Βρούτη περισσότερο με τ’ όνομα Κορνήλιος.

“Η κόρη έμεινε άφωνη. “Ο άνθρωπος που της μιλούσε, τό καταλάβανε—έλεγε ψέματα, άλλα άν τό πρόσωπο του της εΐταν άγνωστο, η φωνή του της άνακαλούσε θλιβερός άναμνήσεις.

“Ο κόμης της έπιασε τά χέρια και της έλεπε :

— “Ελα λοιπόν, κοίτα με καλά στο πρόσωπο, μικρή μου άχάριστη...

Κι’ άγκαλιάζοντάς της, πριν ακόμα αυτή προφτάση ν’ άποτραβηχθή της έπιφθίρισε σιγά σιγά, ένθ’ συγχρόνως την έφιλούσε :

— Είμαι ο κόμης Δέλιος.

“Η Στεφανίνη έβγαλε μία διαπεραστική φωνή :

— Σείς...σείς...έδω...ζωντανός.

— Προσοχή ! της ψιθύρισε πάλι ο κόμης.

Μ’ όλη τη κατάπληξη που της προκάλεσε η χαρά της άποκαλύψεως αυτής η Στεφανίνη μπόρεσε να κρατηθή. “Αλλά η συναίσθη-

σις του κινδύνου που διέτρεχε ο κόμης, της έφερε νειρική κίσι κι’ άφήνοντας τό κεφάλι της στους ώμους του ψευδοχρυσού άρχισε να κλαίη.

“Ο Τρουξίλλος συνοφρυώθη. “Αν και εΐταν χίλιες λευγες μακρά από την άλήθεια μιριζόντανε κάποια προδοσία.

— Δόστε της τά χερίματά της, έλεπε δύστροπα στον κόμη, και άς φύγουμε. Τό μέρος έδω δεν είνε ασφαλές. Βιασθήτε λοιπόν.

— Περιμένε, άπάντησε ο κόμης, η γυναίκα σου μαλάκωσε κάπως... είνε ώρα κατάλληλη για να σας συμφιλιώσω...Το βρήξου λίγο, ξενοδόχε μου.

“Ο κήπιλος έδίστασε. Σχολίαζε μέσα του τη συγγίνη της συζύγου του, συγγίνη που τη δικαιολογούσε κάπως, καί’ως έβριταν ζώταν, η ευτυχία που ξανάβλεπε τόν άναδοχο της τόν όποιον νόμιζε για νεκρό, μά ζητούσε συγχρόνως να εξήγηση τά κουρσιβυρισματα, τους εναγκαλισμούς και τούς παράδοξους τρόπους του ξένου και της γυναίκας του.

“Η δυσπιστία του μεγάλωσε και τό μυαλό του ταραχτηκε, άλλα, ώστόσο, παραμέρισε λίγα βήματα.

“Η Στεφανίνη, έσπαρφηθείσα της ευκαιρίας έλεπε γρήγορα στον κόμητα φλαμανδικά, στη μητρική της γλώσσα :

— Μιλάτε και σεις φλαμανδικά και μία όνομα του Θεού, μην παρατείγετε τη διαμιμή σας σ’ αυτή τη σφηκοφωλιά.

“Ο κόμης την έρώτησε άν ητο δυνατόν να εξαγοράση τόν Τρουξίλλο με χερίματα, άλλα εκείνη τόν άπέλυσε, λέγοντάς του ότι εΐταν άριστοιμένος σά σκύλλο στον κηρύ του.

“Ο Τρουξίλλος που μόλις συγκατόυσε τη λύσσα του τοίς διέκοψε :

— Θα εΐταν ευγενέστερο εκ μέρους σας άν μιλούσατε ισπανικά. Κι’ έξ άλλο μην άργήτε γιατί φοβίμαι τόν κόμη. “Αν μάς έπιανε άξφανα έδω θα μάς σκότωνε άλύπητα και τούς τρεις. “Έχει σκότωσε κόσμο και κοομάχη αυτός και τά φαντάσματα τών θυμάτων του τόν κυνηγάν από πίσω.

— Σε παρακαλώ, φίλε μου, του άπάντησε η Στεφανίνη γλυκαιοώντας κάπως τη φωνή της, κάνε λίγη όπομνη άκόμα. Συχώρα μας που μιλάμε σ’ άλλη γλώσσα, άλλα έπι νερσίσε τόσος καρός που έφυγα άπ’ την πατρίδα μου, ώστε είμαι ευτυχής τώρα μιλώντας τη μητρική μου γλώσσα.

“Εκπληκτός και γοιτευμένος άπ’ την γλυκειά φωνή της συζύγου του ο Τρουξίλλος έκανε να τρέξη και να την άγκαλιάσει όταν έβγαφνε τό βλέμμα του έπυσε στον κόμητα και ταράχτηκε δολόληρος.

Καθός στεκόταν ο κόμης, βρισκόταν άπέναντι στο φώς. Μεσ’ από τις μιογιές και από την περρόνια του φαινόντουσαν πιά καθαρά τά νευικά του χαρακτηριστικά, πράγμα που τό διέκρινε ο Τρουξίλλος.

Τότε ένας τρομός τόν έπιανε και χίλιες δυο ύπομιες περάσαν από τό μυαλό του. Στεκόταν άκίνητος σάν άπολιθωμένος.

Δυστυχώς ο κόμης δεν άντιελήφθη την άπειλητική έκφραση που πήρε τό πρόσωπο του κ’ εξακολούθησε να μιλάει στη Στεφανίνη.

— Θα συμφιλιωθής άποψε, της έλεγε, με αυτόν τόν κακοθύρο κι’ αθιρο τό βράδυ θα εκδηλώσης την έπιθυμία να πάς να τόν επισκεφθής. “Όταν θα πάρης την άδειά γι’ αυτό, θ’ άλλάξής τότε σου θα κλειστής στην κάρμαρά της κι’ εκείνη φρόζοντας τά χερίματά σου και κρύβοντας τα πρό-

σωπα σ’ ένα πέπλο θα φύγη από τόν πύργο.

— “Αδύνατο, άπήντησε η Στεφανίνη, έχου μεγάλη δυσπιστία σ’ έμένα και με κανένα λόγο δε θα μ’ αφήσουν να βγω έξω, άλλα υπάχρη κάποιος άλλος τρόπος.

— Ποιάς ;

— Τό παράθυρο της δόνας Δολόρας βλέπει στο δρόμο...

— Ναι τό είδα, άλλα τό κάγκελα !

— Τρία άπ’ αυτά είνε λιμαρισμένα τόσον ώστε με τό πρώτο τράβηγμα θ’ άποσπασθούν.

— Αγίω ‘Αγγελο ! Καί ποιός τό κατώρθωσε αυτό.

— Εγώ.

— Έοείς, άκριβή μου φίλη ; Εΐςφερες λοιπόν δι ζω...ανταξό-

Τά φαντάσματα τών θυμάτων του τόν κυνηγάν από πίσω.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΠΟΥΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΣΑΛ

οουν ότι μπορούσα να ξαναγυρίσω.

— "Όχι, κύριε μου, απάντησε η Στεφανίνη, πώς μπορούσα να φαντασθώ ένα τέτοιο θαύμα, είχα όμως αποφασιάζει να φεραιδίσω την κυρία μου από δω μέσα. Μιά σκοτεινή νύχτα, δένοντας τα σεντόνια μας στο παράθυρο θα κατεβίαινα και θα φεύγαμε στο κοντινότερο μοναστήρι, το οποίο είναι ασυλό απαραβίαστο και γι' αυτόν άκομη τον Δόν Λιάς, αλλά η δέσποινα Δολόρα όρηγήθηκε να φύγη.

— "Αρνήθηκε :

— Ναι, μου είπε : δε μπορώ πιά εγώ ν'ι ζήσω ύστερα από το θάνατο του κόμητος. Λίγο λοιπόν μ' ενδιαφέρει αν θα πεθάνω εδώ ή στο μοναστήρι. Όσο για το φρικαλέο αυτό γαμο, δεν το φοβάμαι πιά, δε θα γίνη...ο λυτρωτής μου με περιμένει, τον έχω επάνω μου...

— Τι ήθελε να πη μ' αυτό :

— Αυτό έσημαινε, κύριε, ότι είχε ρυθιμένη στη ζώνη της μία χρυσή μπουτίλιστα με δηλητήριο, το οποίο θα έπερνε λίγες στιγμές πρό του γάμου της.

"Ενα έπιφώνημα φρίκης εξέφυγε από τα χείλη του κόμητος.

— Θάσους, του είπε η νέα με χαρά. Δεν υπάρχει πιά κανένας φόβος γι' αυτό. Τώρα πρέπει να πηγαίνω, κρύβειμ, κ' αφήνω τα μεσάνυχτα να βραιοκσθε κάτω από τα παράθυρα α της κυρίας που με μία μεταξίνα ανεμόσκιλα και με γερά άλογα.

— Θα μας άκολουθήσης και συ ; Δεν είναι έτσι, καλή μου κόρη :

— "Όχι, ετόνταξ εκείνη. Έγώ έχω ένα καθήγον να έτελεσω άκομη. Πρέπει να κόμω άνδρωπο αυτό το κτήνος...Υγαίνετε, έξοχώτατε...

"Ο κόμης άγκάλιασε την όραία και χαριτωμένη κόρη.

— Έσαι ο καλός μας άγγελος, της είπε.

Πώς θα μπορούσα να σου άναποδώσω όλα δσα έκανες για μής.

Μέσα στον ένθουσιασμό του έτοιμαότανε να τη φιλήση στά ξανθά της μαλλιά όταν έννοιωσε ένα βαρύ χέρι επάνω στον ώμο του. Είχε λημονήση την παρουσία τών Τρουζίλλου κ' όταν έγύρισε να δη ποιός είνε άντίκρως το πρόσωπο του ξενόδοχου συνεπασμένο σ' ένα άπαίσιο μεδίαμα.

— Στην Ίσπανία, κύριε, του έλεπε, δε μπορεί κανείς να φιλήση δύο φορές μία γυναίκα χωρίς την άδεια του άντρός της. Έτσι κ' αν είνε σ'ι άλήθεια άνάδοχος της. .

"Ο κόμης κατάλαβε τας διαθέσεις του κατήλου από τη φυσιογνωμία του. Γι' αυτό του έλεπε σέ φαιδρό τόνο :

— Μά την πίστη μου, στην πατριδα μας άμα έχει κανείς την καρδιά του χαρούμενη μπορεί να φιλήση τον κόσμο όλόκληρο από δέκα φορές. Άλλά έπειδή θναοκσσεισ ι βλέποντας να φιλάει άλλος τη Στεφανίνη σου, φίλησε την τώρα εσύ, φίλε μου... Είνε δική σου πιά.

Και λέγοντας αυτά ο κόμης άδησε την νεοαρό συνέγονό του προς τόν Τρουζίλλο, αλλά εκείνος μ' ένα κερυνοβόλο βλέμμα την έκαρφωσε περισσότερο στη θέση της.

— Τι τρέχει λοιπόν ; ρώτησε ο κόμης. Μήπως ήλθε τώρα η σειρά σου να κραιώσης κ' εσύ, ξενόδοχε μου ; Έπρος λοιπόν, άφησε πιά τ' άστειτα. Άγαλιασθήτε και βάλτε στο πορτοφύλι σας τα διακόσια όλλανδικά φιορίνια.

Σιωπή υπεδέχθη τούς λόγους του. "Ο κόμης έννόησε το σοβαρό της καταστάσεως κ' έκρινε φρόνιμο ν' άποχωρήση.

— Στο διάβολο ! έλεπε. Συμβραβισθήτε μόνοι σας : εγώ φεύγω.

— "Όχι ! φώναξε ο Τρουζίλλος και σιαμαρύνοντας τα χείρια πήγε και στάθηκε μπροστά στον ευπατριδα.

— Τι λές ; τον ρώτησε άμέσως περήφανα.

— Λέω, όρατε μου ίσπατιά, πιά άρεζατα με κοροιδέψατε ως : τώρα, λέω ότι πρέπει να πηγαίνω στα βέμματά σας, λέω ότι δε θα βγήςτε από δω μέσα, πριν να ιδω το άληθινό σας πρόσωπο !

— Παραλογίζεσαι, φίλε μου, του έλεπε ο κόμης, για ποια με περνάς.

— Για ποιον, απάντησε έπιφώνια ο κήτης, άποδοκωσά για έραστή της ουζόγου μου.

"Ο κόμης εκάγχασε. "Η Στεφανίνη, λευκή σαν το σουδάρι, προσπάθησε να ψυθώση περιφρονητικά :

— Δε σου έλειπε πιά τίποτε άλλο παρά να με προσβάλης.

— Σιώπα, εσύ δέκωψε ο κήτης, η καλύτερα προσάξωτε τον κύριο άνάδοχο σου να βγάλη την μαύρη φανέλα που κρύβει το χαριτωμένο του νεανικό πρόσωπο ! Είπαρής λοιπόν !

Μιλώσες δυνατά κ' η φωνή του θα έφτανε άσφαλώς ως τούς υπηρέτας που είχαν άποσυρθη. "Ο κίνδυνος εΐταν τρομερός.

"Ο κόμης έβήθισε το χέρι του στη ζώνη του κ' άνέσυρε με τρώτο το έγγειοίδιο του Λαντρύ το οποίο έκρυψε στη χειροκρίδα του. "Η Στεφανίνη είχε τρέξει προς την πόρτα και προσπαδοσσε να την ανοίξη. Άλλά εΐτε από συγκίνηση εΐτε από άδυναμια δεν κατάωθασσε παρά να καταματώσσει τα δαχτύλα της.

— Λοιπόν ! ξαναφώναξε ο κήτης, αφάριζοντας από τη μανία της ζήλειας του. Μ' άκούς, όρατε μου χορσοχός ; Κάτω τη μάτια ! "Ο κόμης ήρωσε τούς ώμους και δεν απάντησε. έσορωσε τόν Τρουζίλλο από μπρός του κ' έκανε ένα βήμα. ('Ακολουθεί)

"Ο κόμης Ριονβίλ πήγαινε κάθε μέρα...

"Ο τάφος φαινότανε πολυτελής και περιποιημένος...

"Απάνω στη μαύρη πλάκα του μαρμάρου ήταν σκαλισμένη αυτή η έπιγραφή :

"Για σένα, την άληθινήτη και λατρευτή γυναίκα μου.

"Ο κόμης Ριονβίλ νέος τριάντα χρονών, πήγαινε κάθε μέρα, με βροχή και με ήλιο, γονάτιζε στον τάφον αυτό κ' έλάιγες ! 'Ακίνητος, χωρίς καπέλλο, κούτταζε το χώμα που κάθεται του κομψότανε η γυναίκα του και έσπαρσοσσε... "Υστερα από μιά ώρα σηκωότανε κατ'άκλωρος και γύριζε στο δάσιον του άρεζατα, χωρίς να χαριέτι κανένα στον δρόμο. "Έπαιψε μόνος του, κομψάτανε πάντα με άσχημα όνειρατα, και το πρωί ξαναπήγαινε στο νεκροταφείο γονάτιζε και έλάιγες. Αυτό διακοσούσε ένα χρόνον τώρα. Θυμότανε με λύπη τα έξυνησμένα χρόνια επάνω μαζύ με τη λατρευτή γυναίκα του χωρίς καμιά περη άνάμνηση.

"Η μακαριότατα Ταρβέλλα Ριονβίλ απέθ'νε είκοσι χρονών. Πάνω στην λάμψη της όμορφής της. "Ηταν ξανθή και μάγεσε της καρδίες άειώνων που την κούτταζανε. Μερικές γυναίκες την κακοκωούσανε, μιά από τ'ήλεια για την όμορφιά της. "Ο κόμης δεν ήταν ζηλιώσης. Μιά φορά μόνον δύο μήνες πριν πεθάνει η γυναίκα του, έλαβε κάτι άδύνημα γράμματα δια των όσπίων του συνιστούσαν ν' ανοίξη τα μάτια του, γιατί η γυναίκα τον τόν άπατά μ' ένα νέον εγγενή. "Η κόμησρα όμως πέθανε σέ λίγο και ο κόμης λησμονήσε της κακές σκεψές που το κάρφωσαν στο μυαλό τα γράμματα αυτά και δεν έπαψε να την θυμάται με λατρεία.

"Ενα πρωί ο κόμης Ριονβίλ καταλυτημένος πήγαινε να έπισκεφθη τόν τάφο της γυναίκας του, όταν παρητήρησε ένα νέον μαυροκινέμο που περπατούσε γρήγορα στην δεινδροστοκία που έβγαυε στον τάφο της γυναίκας του. "Εκούτταζε το πρόσωπο του νέου και έξαφνα η καρδιά του κούττασε απότομα. "Ο νέος ήταν έξέκινος για τόν όλοιο του γράφανε άδανώσους όταν ζούσε η γυναίκα του. "Ο κόμης σταμάτησε, έβλεπε το χέρι του στη καρδιά, ύστερα σήκωσε τούς ώμους του, προχώρησε μερικα βήματα και ξανακούτταζε με σοφρομένα φρόδια.

"Η δεινδροστοκία ήταν έρημη, ο νέος είχε καθή.

— Γελάσθηκα, σκέφθηκε ο κόμης...

Το στήθος του έν τούτοις έφροδασσε από θυμό και τα χείλη του τραυλίζαν : — "Όλα τα όνειρά μου θα διαλυθούν μπροστά στην σκληρή πραγματικότητα ; "Η γάμψη μου θα σβήση με μιά αλονία φάρμα ; απ'τόν τόν τάφον αυτόν θα βγει ή άτιμία μου φανερή, καταστρεπτική ; Θεέ μου ! Θεέ !...

"Άμέσως κατόπι μπηξε στην δεινδροστοκία των κυπαρισσιών, όταν άκουσε κάποιον να κλειή προς το μέρος που ήταν ο τάφος της γυναίκας του. "Η καρδιά του σφίχθηκε, το αίμα άνέβηκε στο κεφάλι του... Ζαλισμένος καθώς ήταν άκούβησε στα κάγκελα ενός άλλου τάφου για να μη πείη κατάχαμα απ'την άελαπία του.

Ναι, ναι, πάνω στο τάφο της λατρευμένης γυναίκας του θηρηούσε άπε λισμένα ο νέος πούδνε ιδεί πού' όλλιον... "Ο κόμης έφροδύξε. Τα κάγκελα του τάφου π' άκουμπούσε τρέιζανε κ' ο νέος πούκλαιγε γύρωσε προς το μέρος του και μόλις τόν άντίκρως έφυγε σαν άστρωπη και χάθηκε μέσα στα δένδρα τού νεκροταφείου.

"Ο κόμης πήδησε άμέσως τότε σαν τρελλός στον τάφο της πολυαγαπημένη του, ταλαίπατη τα λουδοδία, κομψάτασε τα στέφανα, άναποδογύσσε τούς μαριμαρένους άγγέλους, έκείρωσε τας τραυμαφυλλιάς του άνδρωσαν πρόσχαρες, έπαισε τα πολύτιμα όρυζα και μ' ένα σίδερο έξυσε την χρυσή έπιγραφή του τάφου : <"Η άγαπημένη νεκρά !

Το βράδυ δωκε ένα λαμπρό γεύμα στο μέγαρο του και προσάλεσε άρεκετούς φίλους και φιλενάδες του έλαφροό κόσμου. Σαν η τρέλλα του φαγοπολιού έφρασε στο κιακίρωπο, ο κόμης σηκώθηκε και κρατώντας ένα ποτήρι στο χέρι έφώνα :

— Ποιά από σας τις γυναίκες είνε άξια να γίνη κόμησρα του Ριονβίλ ;...

Μαρός σ' αυτή τη τρομερή βλασφημία πάψινε άμέσως τα γελοια και τα τραγωδία και μεγάλη σιωπή απλώθηκε στην αίθουσα το συμπόσιου.

"Ο κόμης άρχισε να γελά σατανικά !

— Λοιπόν ; ξαναφώναξε. Καμιά από σας δεν άποφασίζει ; τότε προπίνω στην υγεία της άγνης, της άγίας, της σεμνής κομήςσης !

Και πούτμε λοιπόν στην υγείαν της άγαπημένης μου νεκράς !...

Ναι με άγρια και γουρλοκίνα μάτια απ' το μεθιστο και με το στόμα σφιγμένο σωραίσθηκα κατάχαμα από κερυνοβόλο άποπληξία !...

Pierre Sales